

CAGA TIÓ...

Apa, ja havia passat el dia de Nadal!!!. L'esperava en candeletes tot l'any i passava de seguida, quasi sense adonar-se'n.

El que més li agradava de les festes de Nadal era el Tió; frisava per veure'l arribar i donava la tabarra a tota la família per veure si en sabien el dia.

Un cop era a casa, ell era l'encarregat de atendre'l, com si fos el seu convidat. Es preocupava de que tingués prou menjar i beure, de que estigués calentó. No s'oblidava mai d'acotxar-lo abans d'anar a dormir i de fer-li un petó.

El dia de Nadal es reunia tota la família per dinar i fer cagar el Tió. Hi havia els seus cosins que el feien patir, picaven el Tió amb tanta força que no deixava de pensar que

segur que li feien mal.

Per compensar una mica, ell feia veure que picava, i cada cop que anaven a resar li feia carícies. Com si el Tió l'hi agrais, era a ell a qui sempre cagava més regals. Ell n'estava orgullós en secret, perquè els seus cosins eren una mica envejosos.

Però ara, un cop passat el dia, el Tió havia de marxar. Li havien explicat mil vegades que era un esperit del bosc i havia de tornar a casa seva. Tan de bo es pogués quedar !!! On devia viure? Molt lluny? Tot sol? O bé vivia amb altres tions?

Va decidir que el seguiria, s'hauria d'amagar molt bé perquè el Tió no se n'adonés. Sabia que si el Tió el veia, no es mouria gens. Moltes vegades a cua d'ull l'havia vist bellugar-se, però a la que es plantava davant, no hi havia manera.

Va anar a la cuina a preparar la motxilla: unes galetes i un suc. Vaja! Suposava que en tindria prou.

No se'n va adonar que hi havia l'avi. L'avi va somriure al veure'l tant enfeinat i li va dir: Què fas Gerard? Que vols seguir al Tió?

El Gerard va fer que sí amb el cap.

No cal, jo se on va. Viu a Argençola.

A Argençola !! – va dir el Gerard.

L'avi Maurici era d'Argençola, però des de que s'havia mort la iaia Maria, vivia amb ells perquè no estigués sol. Tot i així, ell s'escapava sempre que podia a Argençola, per respirar, deia.

Era divertit l'avi Maurici, de vegades no l'entenia, però sabia un munt de coses i sempre tenia temps per a ell. Li agradava molt que fos a casa.

Sí, a Argençola – va dir l'avi. Als boscos del centre de Catalunya, a prop de tot arreu, a prop dels nens. En un lloc on el viatge d'anada i tornada no se'ls fa massa llarg.

Al Gerard la boca li va quedar oberta escoltant a l'avi.

Hi han viscut des de sempre, la gent d'Argençola els cuida i vigila que ningú els molesti. Allà viuen envoltats dels seus amics els animals: ocells, porcs senglars, guineus, conills,... Algun boletaire, de tant en tant, els veu, però hi viuen molt tranquils.

I tu què els has vist? – li preguntà el Gerard.

I tant!! – va dir l'avi. Sé on té el cau el nostre Tió. Vols què li portem?

El Gerard, amb els ulls com unes taronges, només va poder fer que sí amb el cap.

Fins i tot, l'any vinent, si vols, podem anar d'excursió amb els pares per recollir-lo. Ja és una mica vellet i segur que li agradaria – va dir l'avi Maurici.

I tant que hi anirien !!!!

I vosaltres, voleu venir a recollir els vostres Tions a Argençola?.